

Ο Ηρακλής κατέβηκε στη σπηλιά, έφτασε στην άκρη της λίμνης και ζήτησε από τον Χάροντα να τον περάσει στην απέναντι όχθη. Ο Χάροντας αρνήθηκε. Ήταν εκεί μόνο για τις ψυχές των νεκρών. Αρνήσεις όμως ο Ηρακλής δεν δεχόταν. Αρπαξε το κουπί κι απείλησε να χτυπήσει μ' αυτό τον γέρο που, τρομαγμένος, υπάκουσε. Σύμφωνα με άλλη εκδοχή, ο Χάροντας πέρασε τον Ηρακλή χωρίς να χρειαστεί ο ήρωας να χρησιμοποιήσει απειλή. Γι' αυτό, έλεγαν, ο θεός Άδης, ο πια Πλούτωνας, τον κράτησε φυλακισμένο έναν ολόκληρο χρόνο για τιμωρία. Ό,τι κι αν έγινε, ο Ηρακλής πέρασε.

Βρέθηκε στα κατάβαθα του Άδη, εκεί όπου κυκλοφορούσαν οι ψυχές των νεκρών. Τον είδαν, τρόμαξαν και χάθηκαν. Μόνο το φάντασμα του Μελέαγρου και της ομομήτριας αδελφής του, Γόργης, δεν φοβήθηκαν και παρέμειναν εκεί. Το κεφάλι της Γοργώς, της Μέδουσας ήταν που βρέθηκε μπροστά του, λένε άλλοι. Ο Ηρακλής ξεγύμνωσε το σπαθί του, έτοιμος να δώσει τη μάχη μαζί της. Ο Ερμής που τον ακολουθούσε, του θύμισε πως ο «εχθρός» δεν ήταν παρά μια σκιά.

Ο Μελέαγρος είχε μόλις πεθάνει και φορούσε ακόμα την αστραφτερή πανοπλία του. Ο ήρωας τον πήρε για εχθρό κι ετοίμασε το τόξο του. Ο Μελέαγρος του εξήγησε πως κι αυτός δεν ήταν παρά μια σκιά που τίποτα δεν είχε να φοβηθεί από τα βέλη. Κι έπειτα, δεν στάθηκε εκεί ως αντίπαλος. Απλά, ήθελε να του μιλήσει. Και ο Ηρακλής ήθελε να μιλήσει με τις σκιές. Έπρεπε όμως πρώτα να τις ταΐσει με αίμα ζώου. Τα κοπάδια του θεού Άδη έβοσκαν εκεί κοντά. Ο Ηρακλής δεν δίστασε να αρπάξει ένα βόδι και να το σφάξει. Μπορούσε πια να κουβεντιάσει με τον Μελέαγρο. Αυτός του διηγήθηκε, τι του είχε συμβεί. Και εκμυστηρεύτηκε στον ήρωα ότι είχε πίσω του αφήσει μian ανύπανδρη αδελφή, την Δηάνειρα. Θα έμενε ευτυχισμένος στον θάνατό του, αν ο Ηρακλής του έκανε την χάρη να την παντρευτεί. Ο Ηρακλής δέχτηκε. Είχε διαλέξει στον Κάτω Κόσμο την γυναίκα που θα γινόταν αιτία να πεθάνει ο θνητός εαυτός του.

Με όλα αυτά, ο βοσκός των κοπαδιών του Άδη, ο Μενοίτιος που παλιότερα έβοσκε τα ζώα του στην Ερύθεια, το νησί του Γηρυόνη, πήρε είδηση ότι του έλειπε ένα βόδι. Είδε και τον Ηρακλή να μιλά με τις σκιές των νεκρών και κατάλαβε. Αναπόφευκτα, ο Ηρακλής έπρεπε να μονομαχήσει μαζί του. Η πάλη ήταν σύντομη. Ο ήρωας τον αρπάξε από την μέση και λίγο έλειψε να τον λιώσει. Ο Μενοίτιος έβαλε τις φωνές. Τις άκουσε η Περσεφόνη κι έσπευσε στον τόπο. Ζήτησε από τον Ηρακλή να μην σκοτώσει τον βοσκό κι αυτός πειθάρχησε. Προχώρησε μετά πιο βαθιά στον Άδη. Συνάντησε τον Θησέα, τον Πειρίθου και τον

Ασκάλαφο ζωντανούς αλλά αιχμάλωτους. Ο Θησέας ήταν μόνο δεμένος. Είχε απλά ακολουθήσει τον φίλο του, όταν βάλθηκε να κλέψει την Περσεφόνη. Ο παραλίγο κλέφτης, ο Πειρίθους, έβλεπε φίδια να τον απειλούν συνεχώς. Ο Ασκάλαφος ήταν καταπλακωμένος από ένα βράχο. Τον είχε καταδικάσει η Δήμητρα, επειδή είχε μαρτυρήσει ότι η Περσεφόνη είχε φάει ένα σπυρί ρόδι από τα χέρια του Άδη και άρα έπρεπε να ξαναγυρνά στον Κάτω Κόσμο κάθε τόσο.

Ο Ηρακλής ελευθέρωσε τον Θησέα και προσπάθησε και τον Πειρίθου αλλά η γη άρχισε να τρέμει οπότε τον παράτησε. Ελευθέρωσε και τον Ασκάλαφο αλλά τον είδε να μεταμορφώνεται σε κουκουβάγια. Η Δήμητρα δεν τον είχε ακόμα συγχωρήσει. Ο Πειρίθους έμελλε να πεθάνει δέσμιος στον Άδη. Ο Θησέας ξαναγύρισε ελεύθερος στον Πάνω Κόσμο. Ο Ηρακλής προχώρησε.

(τελευταία επεξεργασία, 2 Σεπτεμβρίου 2021)